

3) *Академическа*, 4) *Панегυρικα* [ποχвално слово], *Привѣтственна Спичъ* (Ἀγγλικ: speech) ἐκφωνούμενον εἰς ἐπίσημα συμπόσια ἐπὶ τῆς τραπέζης. Τὰ μέρη τοῦ Ῥητορικοῦ λόγου εἰσὶ, I-ον *Пристѣжъ*, II-ον *Тема*, III-ον *Развитие* (*Развяска*), IV-ον *Памятническа часть* (поезия) καὶ V-ον *Заключение*.

Ἐκάστη γλῶσσα, πολὺ ἢ ὀλίγον τελειωποιημένη ἔχει τοὺς κανόνας τῆς, προσδιωρισμένους νόμους διὰ τὴν σύνθεσιν τῶν λέξεων καὶ τὴν αὐτῶν διάταξιν εἰς προτάσεις. Οὗτοι οἱ κανόνες καὶ μέθοδοι λέγονται Ὑφος (*Слогъ* = *le style*), κατὰ τὸ περιεχόμενον εἰς *Прозаически*, καὶ *Поетически* διαιρούμενον καὶ ἀνήκον τῷ συγγραφεῖ, ἢ δὲ γλῶσσα, τὸ ὕλικόν τοῦ ὕφους, ἀνήκει τῷ ἔθνει, ὅπερ τὴν ὁμιλεῖ.

Αἱ γενικαὶ ιδιότητες τῶν δύο εἰδῶν εἰσὶ 1) *Точность* καὶ *Ясность* (Ἀκρίβεια καὶ σαφήνεια), 2) *Правилность* (κανονικότης, κατὰ κανόνας γραμματικούς, 3) *Чистота* (καθαριότης), ὅτι ἄνευ ἀνάγκης δὲν πρέπει νὰ μεταχειρίζωμεθα α) *Варваризми* (Ἐένας λέξεις), β) *Архаизми*, γ) *Неологизми*, δ) *Провинциализми*, ε) *Созвѣтственностъ* (συμμόρφωσις μετὰ τοῦ ἀντικειμένου καὶ προσώπου, περὶ οὗ ὁ λόγος· διότι ἄλλως ὁμιλεῖ ὁ χωρικός καὶ ἄλλως ὁ μεμορφωμένος, ὅστις οὐδέποτε ἤθελεν ἐκφρασθῆ πρὸς ὁμοίον του, «ποῦ ἦσουν βρέ, χαμένε! φάγε. (кждѣ хѡди бѣ, хайманѡ! λάπαй).

Τὸ ποιητικὸν ὕφος ἔχει κυρίως δύο ἀνηκούσας αὐτῷ ιδιότητας, I-ον *Изобразителность* (τ' ἀντικείμενα ἐξεικονίζονται ἔμπροσθεν τοῦ ἀναγνώστου καὶ ἰχνογραφοῦνται ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτοῦ), II-ον *Музыкалность*. Αἱ ἰδιαιτέρας ἐκφράσεις τῆς πρώτης εἰσὶ, α) *Тропи*, β) *Синонимι*, γ) *Епитети*. Εἶδη δὲ τοῦ πρώτου τούτων τῶν τριῶν εἰσὶ, 1) *Μεταφορα*, 2) *Аллитгория*, 3) *Ипербола*, τῆς δὲ δευτέρας (*Музыкалность*) τὰ προϊόντα ἐκφράζονται καὶ διὰ στιχοурγίας (*стихосложение*, *стихоплет-*